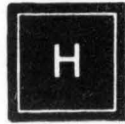

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ANDRÉ DE LORDE

Η ΚΕΡΙΝΗ ΜΑΣΚΑ

ΤΑΝ ή πρώτη φορά μετά το δράμα του πνιγμού του μοναχογιου του Πιερό, πούχτανε στο γραφείο του να έγραφε λίγο ο Ραϊμόνδος Μπερσέ. Άρχιτέκτον άξιας και μεγάλης φήμης, ο κ. Μπερσέ, παντρεύτηκε στις άρχές του 1913 με σσηνή και πλούσια κοπέλλα, την οποία ελάτρευε για την καλή της καρδιά και τις σπάνιες άρετές της. Δυστυχώς την έγρασε, πριν κλείσει ακόμα χρόνος άπ' το γάμο τους, πάνω στον τοκετό του μικρού Πιερό, στον όποιο βρήκε πειά παρηγοριά στην αφάνταστη λύπη του.

Ο κ. Μπερσέ άγαπούσε το γιό του με πάθος, με λατρεία. Γιατί ήταν το πρώτο και μονάκι του παιδί του άπ' ένος και άπ' έτερου γιατί έμοιαζε καταλάτιστα με την άγαπημένη κ' άτυχη νεκρή μητέρα του.

Έξαίτια, ήρθε ο Εδωπαϊκός πόλεμος κ' ο άρχιτέκτον βρέθηκε στο μέτωπο, στην κόλαση του Βερντέν. Έζησε στην κόλαση αυτή άρκετούς μήνες, όπου ένα πρωί έξαίτια, με όβιδα με άσφυξιογόνα έγρασε πλάι του και τον σώρισε κάτω άναίσθητο. Τόν μετέφεραν άμέσως στο κοντινό νοσοκομείο, όπου θά πέθανε σίγουρα, άν δεν τον παράσκει με άνταίτια και άφοσίωση ή άδελφή Ζερμαίν Φορτιέ, ή όποια τον νοσηλεψε δυό χρόνια όλόκληρα, όπου έγινε τίλος έντελής καλά.

Μετά την άνάφρασή του, δεν τον ξαναπήραν στο στρατό. Άπαλλάχτηκε άπ' την ύγειονομική έπιτροπή, γιατί τά νεύρα του ήταν πειά τόσο τσακισμένα, όστε συχνά τόν έπιανε με κρίσεις βίαιη, κάτω σάν έπιληρία, και τότε έκανε πειά τη σπαισθησι του έναντού του. Κυλιόταν χέμο στασιαιδικά, έβγαζε άπ' το στόμα του άφρούς κ' άκατανόητα, δίχως λογική λόγια, χειρονομίες σάν τρελλός κ' έπειτα έμενε άκίνητος κ' άναίσθητος, για να ξαναρθή στα συκαλά του τρεις—τέσσερες ώρες, δίχως καθόλου να θυμάται τί έτρεξε ή τί έκανε έντωματάξ, όσο διαρκούσε ή βασιανιστική εκείνη κρίση του.

Γύρισε στο Παρίσι πτώμα μιλόσαρκο κ' άπαισιό ο δικτυιχής άρχιτέκτον. Πήρε σπαι του το γιό του άπ' το οκτοτροφείο που τόν είχε κλείσει, και ξαναβήκε με τόν καρό κοντά τον λίγη γαλήνη κ' άνασούρισι. Θέλησε κατόπιν να πληρώσει την άφοσίωση και τή σπογγή της σπάνιας νοσηλείας του Ζερμαίν Φορτιέ κ' ένηργησε να την φέρον στο Παρίσι, όπου έπειτα από έξη μήνες την έκανε γυναίκα του.

Άπό τότε, το όμορφο μέγαρό του ξαναδε πάλι μέρες ευτυχισμένες. Ο ύπεροχος χαρικήριος τής όμορφης και γλυκειάς γυναίκας του, ή άγάπη της κ' ή άφοσίωση της για τόν σύζυγό της και ή άσυνήθιστη για μητρικά τρυφερότης της άπέναντι του μικρού Πιερό, όλ' αυτά είχαν με ένεργειακή έπίδραση στα νεύρα και στην ψυχή του κ. Μπερσέ και τόν έκαναν τρισευτυχισμένο.

Κιόλοσε έτσι ο καρός ευχάριστα, ο κ. Μπερσέ ξαναήρχισε τή δουλειά του κ' άπ' όλο το θλιβερό κ' έφιατικό παρελθόν του άπομειναν μονάκι μερικές, σπάνιες τώρα νευρικές κρίσεις παροξυσμού, βίαιες έν' ή άλήθινα, με λιγότερες πειά διαρκείας.

Μά ή σκληρή μοίρα του άνθρώπου αυτού φθόνισε και πάλι τή γαλήνη του και μία νέα συμφορά τόν χτύπησε έξαίτια. Ένα δειλινό, ο άγαπημένος γιός του, ο μικρός Πιερό, έπεσε στη στέγνα του κήπου και πνίγηκε.

Ο κ. Μπερσέ θά τρελλανόταν όριστικά τή φορά αυτή, άν δεν του παράσκει και πάλι ή Ζερμαίν, ή άγαπημένη του γυναίκα.

Έτσι σπαι—σπαι ξαναβήκε κάτω τή γαλήνη της ψυχής του κ' άποφάσισε ν' άοχισή να έργάζεται πειά πυρετωδώς για να ξεγλήψ...

***

Εκείνο λοιπόν το πρωί, καθώς μπήκε στο γραφείο του να δουλέψη, για πρώτη φορά μετά τόν τραγικό πνιγμό του μονάκιου παιδιού του στη στέγνα του κήπου, ο Ραϊμόνδος Μπερσέ έννοιωσε έξαίτια ένα όσηκωτο βάρος στην ψυχή του. Άναστένανε με πάνω και σωριάστηκε στο κάθισμά του, φέρνοντας τή άδύναμη χέρια του στο κρόο μέτωπό του. Γύρισε κατόπιν τά μάτια του άρηχόμενα όλόγρια στο γραφείο του και ξαφνικά πνίχτηκε άπ' τή κάθισμά του, σάν να τόν δάγκασε φειδί. Η καρδιά του σταμάτησε άπότομα να χτυπάει και τά μάτια του πετάχτηκαν προαγμένα έξα άπ' τις κόγχες τους.

Είδε στο τραπέζι του επάνω με μάσκα κέρνη ίδια κ' άπαράλλαχτη με τή παιδιστικη μοιριά του πνιγμένου παιδιού του, του λατρευτού του Πιερό.

Μά δεν ήταν αυτό που τόν τρομάξε σ' ένα τέτοιο σημείο. Όχι. Γιατί θυμόταν καλά τώρα, στο φουφουνασιόμο του μυαλό, πως μονάκι του έδωσε παραγγέλια να κίνουν την παρηγοή του ένταφιασμού, ένα κέρνο όμοιομα του μονάκιου παιδιού του, έτσι για να τόν έχη γι' άνάμνησι. Κι ή μάσκα εκείνη ή αρχική, που θύμιζε στον άτυχο πατέρα τόν πνιγμένο άγγελοδύ του, ήταν φουκό να βρισκεται τώρα έτοιμη επάνω στο τραπέζι της δουλειάς του.

Έκεινο που τόν τρομάξε τόσο άπαισια και τόν έκανε ν' άνατριχιάσει σύγκρομος, ήταν ή παράξενη έγρασιση παρατόνου που ζωγραφίζονταν στο κέρνο εκείνο όμοιομα, λές και τόν ζωντανέσε άλλοτομα!

Η άγωνία του Μπερσέ ήταν τώρα άπερίγραπτη. Ο ίδρωτας κίλοσε, άφρονος και ψυχρός άπ' τή γλοιώ του μέτωπο. Τά μάτια του στηλιθώθηκαν με φρίση στο κλειστό στοματικό της μάσκας κ' έννοιωσαν με άνεκώπιτη λαχτήρα, ότι τά παιδικά και άηργα εκείνα γυλιή άργουάλεσαν όλοκάθαρα!...

Μιλούσαν! Και ή φωνή εκείνη, που φωνόταν σάν νάβγαναν άπό τάφο, βούιζε σάν κλάψιμο λιποπρηής χαϊάνας σ' αυτά του μισοτρελλού άπ' την άνατριχίλα πατέρα. Μιλούσαν κ' έλεγαν:

—Δεν πνίγηρα, Μ' ένπιαξαν, πατερούλη. Δεν πρόλαβα να ιδώ τους. Μά μ' ένπιαξαν, πατερούλη... Γιατί!

Ο κ. Μπερσέ άφησε ένα μονογρημό βαΐχας κ' άσυγκρότητης όδίντης. Έτοιμος ν' άοχισή να ξεφουλίξει σάν τρελλός, όταν άκούστηκε ξαφνικά ή φωνή της γρηάς κμακιάριος του σπαιού πουζε πλησάσει σπαι στην πόρτα του γραφείου:

—Ο κ. Μπωσάν θέλει να δη τόν κίριο.

Ο κ. Μπερσέ έκανε με άόριστη χειρονομία, ή πόρτα του γραφείου άνοιξε κ' ο κ. Μπωσάν, ο έσκουστός άνατριχίτης τόν δικαστηρίου του Παριού, μπήκε μέσα κ' έτρεξε στην άγκυλιά του Μπερσέ, ο όποιος έννοιωσε με άνεκώπιλη άνασούρισι στο αντίκρομα του πό στενού του φίλου.

Μίλησαν εγγάρια πολλή ώρα. Ο κ. Μπωσάν παρηγόρησε όσο μπορούσε τόν άπαρηγόρητο πατέρα κ' άκουσε με έξαιρετικό ένδασφρον τις έμπιστευτικές άποκαλήψεις του κ. Μπερσέ για την άλλόκοτη πρό όλίγου πειδισόθησί του, καθώς και για τόν ύπερφυσικό παράσπονο του παιδιού του, που του μιλούσε μέσα άπ' την κέρνη μάσκα για τόν έγκλημα που έκανε εις βάρος του.

Άκουγε τις σατανικές αυτές έκμυστηρέσεις ο κ. Μπωσάν, δίχως να μιλά, ένω αρχίζε ύποψίες άργουάλεσαν στο μυαλό του. Στήριζε κατόπιν τά κλονισμένα βήματα του τσακισμένου άπ' τή συγκίνηση φίλου του και βοηθούμενος άπ' τή γλοιώ κυρία Μπερσέ, τόν ξάπλωσε στο κρεβάτι του κ' έφυγε άπ' τόν προσέφαλό του, μόνος όταν πήρε τόν φίλο του ο ύπνος. Ένας ύπνος βαθής και τωραγμένος.

***

Μόνου τους, τώρα στο σαλόνι, ο κ. Μπωσάν κ' ή άτυχη κ. Μπερσέ, συζητούσαν για τά άλλόκοτα αυτά φαινόμενα της μάσκας, τά οποία του διηγήθηκε πρό όλίγου, μισοτρελλός άπ' την άνατριχίλα του, ο μικρός Μπερσέ, τόσο ο φιλόποπος δικαστικός έπέμενε στις έρωτήσεις του, για τά προ και μετά τόν δυστύχημα περιστατικά. Είχε κολλήσει στο μυαλό του ή ιδέα, πως ή κ. Μπερσέ, μητρικά του άδικαστηγμένου παιδιού, με τή φυσική άνταπάθεια της για τόν σπλάγχο της προηγούμενης γυναίκας του άνδρός της, ίσως να μην ήταν όλοκαθόλου ξένη στο τραγικό αυτό δυστύχημα, τόν κάπως μυστηριώδες.

Πώς βρέθηκε μονάκος και δίχως έπιτήρησι κοντά στη στέγνα ο μικρός Πιερό; Γιατί έπέμενε ή κ. Μπερσέ να τόν ξανακλείσουν στο λίκυό του; Γιατί γλώσισε όταν έβλεπε τόν άνδρα της να κντάξη προσεκτικά τόν προσώπο του παιδιού του, που του θύμιζε την πεθωμένη του γυναίκα;

Όλες αυτές ή έρωτήσεις έβγαναν κάτω τραχέως άπ' τά χείλη του παλιού αυτού οικογενειακού φίλου, του φιλόποπου δικαστικού, που ήξερε μ' όλες της τις λεπτομέρειες τήν ιδιωτική ζωή του στενού του φίλου Μπερσέ. Και ή κατάχρηση γυναίκα, βλέποντας πειά όλοκάθωση τήν ύποψια στα μάτια του κ. Μπωσάν, ταραχτήσε σέ τέτοιο σημείο, που άοχισε με κλάση με βίαιους λυγμούς, έχοντας

Ο συγγραφέας του διηγήματος 'Αντρέ ντε Λόρντ.

σκιωμένο έπιμονα το κεφάλι της στο πάτομα.
'Ο κ. Μπωσάν, όρθιος τώρα, με ζοσηρά άγανάκτηση στην ψυχή του, μά κά με κάποια μυστική άδευδαύτητα για την άλήθεια, έπιασε την κ. Μπερσέ άπ' τούς ώμιους της, την κούταξε κατάματα και της έπε με συγνώμη, μά κ' επιτακτική φωνή :

— Έμπερός, κυρία, 'Ομολογήστε τουλάχιστον πώς κάτι ξέρετε άπ' την ύπόθεση αυτή. Άνακουρίστε την ψυχή σας από ένα τόσο βαρό και βδελυρό έγκλημα...

Τινάζτηκε όλόκληρη ή κ. Μπερσέ, στήλωσε όλόσωο το λυγρισμένο στά διό κορμί της και κυττάζοντας στα μάτια τόν συνομιλητή της τού πηθύρισε με άτονη και θλιβερή φωνή :

— Δέν σάς άδικώ, κ. Μπωσάν, για τίς φρικαλέες ύποψεις σας. Είνε φυσικό, όπως ήρθαν τά πράγματα, νά φορτωθούν στη μπικριά ή κακογλωσσίες του κόσμου κ' όλα τά άδικα για τόν φριχτό χαμό τού προγονού μου. Άκούστε με όμως με προσοχή. Σάς τó ζητώ ως χάρι αυτό τό πράγμα, για την εύτυχία τού φίλου σας κ' άγαπημένου συζύγου μου. Τόν Πιερόο τόν έπαιξε ό πατέρας του!...

... Ναι. Μήν τινάζετε πιασώ και μη στριφογυρίζετε με φρικη τά όρθάνοιχτα μάτια σας. Μάτρωι μου ό Θεός κ' ή γρηά μας καμαριέρα, πού λατρεύει τόν άνδρα μου σαν παιδί της κ' όριερίστρη νά μη φανερώσει ποτέ της τό τρομερό αυτό μυστικό, χάριν της ήσυχίας του και της μελλοντικής του εύτυχίας.

... Ναι, σάς λέω. Την μοιραία έκείνη μέρα τού πνιγμού, ένώ έπαιζε άμέριμνα ό Πιερόο στην άκρη της στέρας κ' ό άμειρος Μπερσέ τόν κούταξε με άπειρη στοργή, έφανικά μά χρίσι νευρική, άπ' τίς σπάνιες πού τόν πάνουν τελευταία, τόν κίλισε κατάχαμα στη γή και τόν έκανε νά οφθαλάξη και ν' άφορξή.

... Έτρέξε κοντά τού ό Πιερόο, τρομαγμένος άπ' τό ξαφνικό αυτό και προτοφανές γ' αυτόν θέμα, μά ό σύζυγός μου και πατέρας του, μίν ξέροντας τί κάνει πάνω στην έξωση της άρρώστιας του, έδωσε μια δυνατή σκουτιά από γιό του και τόν τινάζε στη στέρα!...

... Ξετρολλαμμένες άπ' την τρομάρα, έγώ κ' ή γρηά καμαριέρα μας, πεταχτήκαμε άπ' τη βεράντα και τρέξαμε στη στέρα, ένώ σκίβοντας στον άνδρα μου κ' ή καμαριέρα φάχνοντας στα νερά νάβρη τόν Πιερόο.

... Μά βρήκαμε τό άρτιο σωματίνα τού πειά !
... Γ' άλλα τά ξέρετε, γιατί την άλλη μέρα τό πρωί, όταν συνήλθε ό δυστυχισμένος σύζυγός μου άπ' την πολύωρη νάρκη του, σάς είδοποίησε άμεσως νάφθετε σπιπ. Ταιμιονιά, για τό Θεό, τώρα, κ. Μπωσάν, άν θέλετε νά μίν άποτρελλαθή ό μισότρελλος πειά πατέρας, μαθαίνοντας τό τρομερό κ' άπαίσιο αυτό μυστικό.

'Ο κ. Μπωσάν, κίτρινος άπ' τη συγκίνηση, άνασαιώνοντας βαρεία, άνοιγε σάν μεθισκόμενος τη φρικαστική αυτή έξομολόγησι. Και τινάζτηκε σάν νά έπταγε από έφιάλη, μόλις άκουσε μια τρεμάμενη κ' έπιβλητική φωνή, τη φωνή της γρηούλας καμαριέρας νά λήη πλάη του :

— 'Οραίζομαι στον Πλάστη μας, πού δέν θ' άργήσει νά δεχτή τη γέφυρη ψυχή μου, πώς δσα είπε ή κυρία, είνε δια άλήθινά !

— Κι' έγώ όραίζομαι από δικαστική συνείδησί μου, πώς δέν θά βγη μιλά άπ' τό στόμα μου, είτε μ' έπίσημη και συγγραμμένη φωνή ό κ. Μπωσάν, σφιγγοντας τό χέρι της κ. Μπερσέ, σάν νά της ζήτηγε συγχώρεσι για τίς άδικες ύπόψεις του.

Έπειτα της σίαστηκε νά έξαφανισή με τρόπο την κέρση έκείνη μάσα, πού τόσο βασάνιζε την πληγωμένη ψυχή τού συζύγου της και σκίβοντας τό κεφάλι του την άποχαρέτρησε κ' έβριγε, σέροντας μαζί του τό καταβλητικό βάρος ένός άνατριχιαστικού μυστικού.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΝΤΑ ΚΑΠΟ!...

'Ο βασιλεύς της Ισπανίας Φίλιππος Ε', έτιχε κάποτε νά έπισκεφθή με την άσολονθία του μά επαρχιακή πόλι, τό Μόν Λερί. 'Ο δήμαρχος λοιπόν της πόλεως αυτής μαζί με τούς συμβούλους του, όταν έπήγε νά τόν προίπαντήση, αντί ν' άπαγγείλη κανένα μαζορσκειή και άναφορό λόγο, προτίμησε νά τραγουδήσει μπροστά στον βασιλέα, με την ώραία άλλωστε φωνή του, μερικές στροφές από ένα δημοτικό τραγούδι τού τόπου.

'Ο Φίλιππος έμεινε τόσο ένθουσιασμένος από τό όμορφο τραγούδι τού δημάρχου, ώστε στο τέλος χειροκρότησε κ' έφώνασε :

— Ντά κάπο ! ('Απ' την άρχή !).

'Ο δήμαρχος επανέλαβε τό τραγούδι κ' ό βασιλεύς στο τέλος διέταξε νά μετρήσουν στον καλό τραγουδιστή δέκα χρυσά λουδοβίκια.

Μόλις έσέλωσε τά λεπτά, ό έξυτνος δήμαρχος, χειροκρότησε κ' αυτός με τη σειρά του, κ' έφώνασε :

— 'Απ' την άρχή !

'Ο Φίλιππος δέν μπόρεσε νά μη γελιάση με την έξυτνάτη αυτή άστειότητα τού δημάρχου και διέταξε πράγματα νά δώσουν άλλα δέκα λουδοβίκια.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— 'Ο σοφός Βερολινέζος δόκτωρ Φρ. Μυλχόουζεν, έκαμε πρό ήμερών μια σοβαροτάτη ανακοίνωση στην 'Ιατρική 'Ακαδημία.

— Κατόπιν πολλών έρευνών του, ανακάλυψε, ότι ή ήλιακός κηλίδες έξασκούν έξαιρετική επίδρασι επί της ζωής τόν άνθρωπον. — Κατά τίς ήμέρες της έμφανίσσεως κηλίδων επί τού ήλιου, ό αριθμός τόν θανάτων και ίδιως τόν αιφνιδίων θανάτων, είνε διπλάσιος τού αριθμού τόν άλλων ήμερών, κατά τίς όποιες δέν παρατηρούνται ήλιακός κηλίδες.

— Έπίσης κατά τίς ήμέρες τόν ήλιακών κηλίδων, ή κατάσταση τόν άσθενών γίνεται χειρότερη.

— Η φημισμένη 'Αμερικανός βενετίτα τού κινηματογράφου 'Αλις Ουάιτ, άφάριασε πρό μηνός τά μάτια της σέ μια έταιρεία αντί 200.000 δολλαρίων !

— Στην έναίριο συγκοινωνία από 'Αγιόν Φραγκίσκου στη Νέα 'Υόρκη, τά αεροπλάνα άντικατεστάθησαν από τόν περασμένο 'Ιούλιο με ηλιακιοζοιμένα αερόπλοια.

— Τά τεράστια αυτά αερόπλοια χωρούν ως 150 επιβάτες και 25 τόνους έμπορευμάτων. Τρέχουν με ταχύτητα 240 χιλιομέτρων την ώρα και κινούν τό δρομολόγιό τους από μέσα σέ μια ήμερα, διασχίζοντας την 'Αμερική από τό ένα άκρο της ως τό άλλο.

— 'Ο Ζωολογικός Κήπος τού Λονδίνου άγόρασε πρό ήμερών τρεις τεράστιες άερίδες, προσεχόμενες από τη Νότιο 'Αφρική, αντί 1.500 λιβών.

— Η άερίδες αυτές έχουν μέγεθος ένός μεγάλου ποτικού και τά ηλιόματά τους είνε τεράστια.

— Τό μεγαλύτερο όλον τού κόσμου τερραίν για 'Ιπποδρομίες είνε τού Σίδνεϊ της Αυστραλίας.

— Η αξία τόν πινάκων τού Μουσειού της Βασιλικής 'Ακαδημίας τού Λονδίνου ύπολογίζεται σέ 450.000.000 λίρες στερλίνας.

— Οι Βελγικός σιδηρόδρομοι έχουν τά πιο φτηνά εισιτήρια άπ' όλους τούς σιδηρόδρομους της ήρπλιου.

— Με 45 φράγκα μπορεί κανείς νά ταξιδεύη μια ήμερα όλόκληρη και σέ βαγόνι πρώτης θέσεως !

— Ένας πλούσιος Νεοφώρμιος έδόρασε τελευταία στο Μουσειό της Ουάσιγγτον μια συλλογή του από 1800 παλαιά έγκρημη όρολόγια, ή αξία της όποιας άνεόχεται σέ 750.000 δολλάρια.

— Από συνεχής έπιστημονικές παρατηρήσεις πού έκαμε ό Ζόρζ Φλεμίγκ, καθηγητής της Μικροβιολογίας τού Πανεπιστημίου Βρυξελλών, διαπίστωσε ότι τά ανθρώπινα δάκρυα περιχουν μια βίη όνομαζομένη ελευζιμψ, ή όποια είνε άρκετά μικροβιοκτόνος.

— Έξακριβώσε επίσης, ότι στοιχεία ελευζιμψης βρίσκονται σ' όλο τό ανθρώπινο σώμα. Χάρις στην ενεργειακή επίδρασι τούς μπορεί και αίνεται ό άνθρωπος οργανισμός κατά μυριάδων μικροβίων.

— 'Ο 'Αμερικανός περιηγητής 'Αρθούρος Σόγκινς άνεσκόλησε τελευταία ένα άγνωστο μικρό νησί, τό όποιο βρίσκεται στις άστές της Βορείου 'Αμερικής, στο στενό τού Τορρές.

— Τό νησί αυτό διοικείται από γυναίκες, ή όποιες κάθε νέα Σελήνη συνέρχονται σέ συμβούλιο και αποφασίζουν για την καλύτερη, τό φάρμακα και για όλα έν γίνεται τά ζητήματα πού ενδιαφέρουν την κοινότητά τους.

— Οι κάτοικοι τού νησιού αυτού είνε Μαλαϊσικής καταγωγής, οι δέ άνδρες είνε άπολύτως ύποαριθμίοι στις γυναίκες τους.

— Στο Κογκόν της Κίνας έδρασει ένα στρατιωτικό σώμα, άποτελούμενο από 25.000 γυναίκες και τό όποιο όνομάζεται «Στρατός τού 'Ηλιου».

— Τό σώμα αυτό διοικείται από γυναίκες αξιωματικούς και ό προορισμός του είνε ό ίδιος με τού γνωστού 'Ερυθρού Σταυρού.

— Όταν πεθαίνει κανείς στας νήσους Φίτζι, οι οικείοι του τόν βάζουν μέσα σ' ένα λουτρό γεμάτο με θαλασσινό νερό και τόν αφήνουν σ' αυτό τρεις ώρες. Με τόν τρόπο αυτόν νομίζουν, ότι ό μεταστάς... άπολείνεται από τίς άμαρτίες του !

— Έπειτα, όταν θάβουν τό νεκρό, έναντι στον τάφο του στήνουν μια πελώρια άμπρέλλα από κόκκινο πανί, ένα είδος τέντας, ή όποια και διατηρείται επί τρεις Σελήνες.

— Σ' όλο αυτό τό διάστημα, μια ώρα κάθε πρωί μόλις άνατείλει ό ήλιος και μια ώρα τό βράδυ πριν δύσει, μαζεύεται κάτω άπ' την άμπρέλλα ή οικογένεια τού νεκρού και τόν μορφολογεί με τραγούδια πού έξυμούν τά κακοφύματά του !

— Στο 'Ιγθολογικό Μουσειό της Γένοβας φυλάσσεται ένα άλλόκοτο σκελετόσμο με μορφή... φώνας, τό όποιο λόγω της κομικής του φάτσας, όνομάζεται «Γελωτοποιός».

